

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

Συγχρονο Αθηναϊκό. Μουτλοέρμια

(Ανέκδοτο, γραμμένο έπιτηδες για τó «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ) Η Εύτυχια Μουρίκου, πολύ νέα και πολύ όμορφη από καλό σπίτι, που δούρακα όμως τὰ θγάζουν πέρα οικονομικά, εργάζεται ως δακτυλογράφος στο παραγγελιοδοχικό γραφείο του κ. Σαββίδη και του γιου του, του Πετράκη. Στο γραφείο του Σαββίδη προσλαμβάνεται τον τελευταίον καιρό ένας νέος υπάλληλος, ο Όρεστης Παπαζώης, νέος με καλή καρδιά, ποιητής κίβλας, μά άσχημος. Η Εύτυχια και ο Όρεστης εργάζονται στο ίδιο γραφείο και δέν άργουν να γίνουν δύο καλοί φίλοι. Σά λίγες μέρες ο Όρεστης γνωρίζει τον πατέρα της Εύτυχιας και τις άδελφές της, την Άρσινώ, που δίνει μαθήματα πιάνου και τη Δανάη. Έπίσης η Εύτυχια γνωρίζει την παντρεμένη άδελφή του Όρεστη, την Κατίνα και τους γονείς του. Ο Όρεστης δέν άργει να υιοθέτη φλογερό έρωτα για την Εύτυχια. Άφινει μάλιστα να καταλάβη η νέα τó αίσθημά του. Μά η Εύτυχια είναι διστακτική, επιφυλακτική... Έπι τέλος της λείει καθαρά και έσπερα πός την άγαπή και της ζητάει να φύγουν μαζί άπ' τó γραφείο τó έρωτά για να μιλήσουν. Η Εύτυχια δέχεται. Πηγαίνουν πράγματι σ' ένα ζαχαροπλαστείο κ' ο Όρεστης της προτείνει να γίνη γυναίκα του. Μά η Εύτυχια διστάζει. Την θέλουν τάχα κ' οι δικοί του : Ο πατέρας της Εύτυχιας μόλις μαθαίνει τί ου

— Άφριο έγώ θά φύγω πρώι. Σεις μπορεί να μην έχετε σκευθή ά-
χμία. Λοιπόν, άν στείλη ο Σαββίδης και ρωτήσει γιατί δέν πήγε η Εύ-
τυχία, να πείτε πώς είπα άρρωστη.
—Μάλιστα ! φώναξε η Εύτυχία.
Κά στη Δανάη σιγά :
—Άς κοτήσω να πάω, ναρφή να με πάρη σούργοντας άπ' τά μαλ-
λιά !...
— Όποτε χάνεις τη θέα σου, ψηθύρισε η Δανάη. Άρρωσά καλό μάς
έκανε, για την ώρα, ο κύριος Όρεστης!

Η Εύτυχια πέρασε άσχημη νύχτα : άγρύπνια, σπέν, κερμένος ύπνος, κακά όνειρα. Μ' άκόμα χειρότερη γ' αυτήν ήταν η ημέρα τού έπιμέ-
ρωσε. Ξεσηνησμένη πειά να κάθεται στο σπίτι σαν τις άλλες, σκευ-
θησε και δέν ήξερε τί να κάνει. Μήπως ήταν Κυριακή, να ντυθή, να
πάη στην εκκλησία, να διαβάση ύστερα κανένα περιοδικό, κανένα ρο-
μάντο, άπ' αυτά που της δάνειζαν φίλες της, να καθήση στο παραθύ-
ρο, να επισκευθή καμιά γειτόνισσα, να δευθή καμιά δέματα ;... Κα-
θημερινή ήταν, η άλλες δού-
λευαν, έπρεπε να δουλέψη κι
αυτή. Μά ούτε εργόζαρο είχε,
ούτε φουστάνι για ράβνιμο η δι-
όρθωσια. Μόνο κανένα άσπορό-
ρουχο μπορούσε να υπαλώση,
καμιά κάλτσα να παντόφλη η να
πλίνθ, να σιδερώση, να γυαλί-
ση. Μά τέτοιες δουλειές σήμερα
θά της ήταν άναπόφευκτες. Και
προτίησε, άραφ τριγύρισε κάμ-
ποσο άσπασα, να καθήση στο
πιάνο και να ξανασιώσει, για να
τά θιμηθή, δύο κομμάτια και
γυμνάσονται της είχε μάθει η
Άρσινώ.

Γοήγγοσα έβιας θροθύθηκε και
τò πιάνο. Ο νους της έτρεξε δι-
αρκώς στο γραφείο. Τι θάδινε,
άν μπορούσε ναταν εκεί, στη θέ-
α της, μπροστά στη μηχανή της!
'Αλλά η θέσις της τώρα ήταν
άδεια... Τι νακαναν, τί ναλεγαν,
τί να υπέθεταν εκεί πέρα : Ο
Όρεστης δέδιαα ήθελε παντέψει :
Αά τίτε έλα στο σπίτι της και
θά - - είχαν άπαγορέψη να
ξαναπάη στη Σαββίδη. Οι έλλο-
λοι όμως θά υπέθεταν πός ήταν
άρρωστη, η πός δέν είχε πακού-
τοια να βνή έξω. Γιατί καμιά
φορά συνέβαινε κ' αυτό : της
τριποδισαν εκείνα που φορούσε
— τά μόνα — κ' ός που να της
τά εσοθόσσουν, καθόταν στο σά-
π... με παντοφλίες.

Η ποδιά της θάταν κρεμα-
σμένη στον τάζο, όπως την εί-
χε αφήσει χτές. Κάθε τόσο, ο
δ Πιτρώδης μπαίνοντας θά την
έδειχνε τού Όρεστη και θά ρω-
τούσε :

—Τί έγινε σήμερα αυτή,

(Συνέχεια εκ τού προηγούμε-
νου).

- Έγώ δέν μπορώ.
- Είσαι λιγάκι άνόητη.
- Άς είμαι. Μου κοινοποι-
νεται μόνο πού χάνω τη θέα
μου, δέν ήταν καμιά άνάγκη.
'Αδεια ασθόθρησε ο μπα-
μπάς. Ο Όρεστης είναι νέος
καθώς πρόπει...

Άργότερα, όταν τά κορί-
τεια μάζεψτηκαν στην κείαριά
τους να πλανιάσουν, η Δανάη
έκαμει της Εύτυχιας χίλιες έ-
ρωτήσεις, ζητησε όλες τις λε-
πτομέρειες της άπομνήης της
κατάστασης με τόν Όρεστη,
κ' άραφ εκείνη της διηγήθηκε
όσα μπορούσε — τó και έγώ
στο άπόκείμετο, ένοητα, τó
άποκόπησε — η Δανάη της
είπε :

- Άφριο τó πρώι να πάζ
στη δουλειά σου, όπως πάντα.
- Τι λές ; Έκασμε η Εύτυ-
χία. Δέν άκουσε τó μπαμπαί ;
- Τού μπαμπαί θά τού πε-
ράση.
- Τι θά πη εθά τού περά-
σης; Νομίζεις πός είναι θυμο-
μένος ;
- Καθώς μιλούσαν έτσι, ύψό-
θηκε άξαφνα, άπο τη διαλανή
κάμαρα, η φωνή τού πατέρα :
- Έ ! άκούτε, σεις ;
- Όρίστε ! είπε η Εύτυχια.

— Λοιπόν, τίποτ' άλλο, τά είπαμε... είπε ο κύρ-Χρήστος.

πώς δεν ήθελε ακόμα ;...
 «—Πώς ξέρεις ;» θ' άπαντούσε ο 'Ορέστης.
 Και άφραξε ο ίδιος στη μηχανή το γράμμα ή το λογαριασμό ή το τιμολόγιο, που θάγραφε εκείνη...
 Το μεσοήμερο ίσως θάβλεγε ;
 «—Δεν ήθελε... μην είνε άρρωστη ή καιμένη;... Στέλνουμε το Θανάση στο σπίτι της να ρωτήσει ;»
 «Ναι άς τον στείλουμε, θ' άπαντούσε ο Π. τρώτης, Θα κίσει, άμα γάς, πετάξου σου Μουρέκου — στο 'Κορίτσι της Γατοπιάς», ξέρεις — και ρωτήσει γιατί δεν ήθελε σήμερα ή δεσποινίς Εδύτσια ;»
 Και περιέμενε τώρα τον Θανάση.

— Προέβλεπε, έλεγε στη μητέρα της και στις αδελφές της' αν ίδητε κανέναν από του Σαββίδη, να μου πείτε να κρυφτώ. Και να πείτε πως είμαι στο κρεβάτι...

— Από τι άρρώστια ; ρώτησε ή Δανάη.
 — Μά... από κρυολόγημα, τί άλλο ;
 — Για νάμαστε σίμφορες... να μην πη ή μα κρυολόγημα, κ' ή άλλη στοιχεία ή ποινόδοτο !..

Άλλά ήθελε και το μεσοήμερο, πέρασε, γύρισε στο σπίτι ο κύριος Χρήστος, έφαγε, ξανακάθισε, θύρισε κ' ή Άρσωνή για δυό μαθήματα που είχε να κάνει, ξανακάθισε κ' ή Δανάη να πλέξη την δαντέλα της — άπόγευμα πιά — και κανέναν άπ' του Σαββίδη δεν φάνηκε.

«'Ο 'Ορέστης θά είνε θέβασα να στείλουν' αλλά ο Π. τρώτης ή ο κ. Σαββίδης θ' άποκρίθικαν: «δεν είνε ανάγκη... αν δεν έρθη και τ' άπογευμα, μηνάει αφο...»

Η στενοχώρια της Εδύτσιας μεγάλωσε. Γύρισε δά κ' εκεί, καθόταν στο παράθυρο, φρεσιόδαζε ένα παλιό και ξαναδασυμένο βιβλίο, κ' άπόφευγε την ιδέα και τή σιζήτηση με τή Δανάη, που τή ρωτούσε και τήν τραγούταν :

— Τι θά γίνη τώρα ;... 'Εού τί νομίζεις ;... τί συλλογίσαι ;...
 — 'Ασε με ; τής άπαντούσε. Δεν ξέρω τίποτα. 'Ας γίνη ό,τι θέλει.
 — Θά στείλη, λές, τον πατέρα του να σέ ζητήσει ;
 — Ούρ ! πάρε, καιμένη Δανάη !

Ένα μόνο ήθελε ή Εδύτσια : πως περισσότερο από τή θεού που έχασε, τής κόστιζε ο χωρισμός από τον 'Ορέστη. Είχε καταλάβει πιά πως τον άγαπούσε κ' ή ιδέες της ήσαν τώρα πολύ διαφρονητές. Θά τον έπαινε με κάθε θυσία του έγονισμού τής, τής περιφάνειας της. Θά τον χόρζε κ' από το σπίτι του κ' από τους δικούς του, αν ήταν ανάγκη, χωρίς νά τή νοιάζει καθόλου. Θά έρχοταν ακόμα και να καθίση με τή πεθερικά, έστω κ' αν θά τής φερόνταν με τόν χειρότερο τρόπο. Τά πάντα θ' άφηρούσε. Η άγάπη του 'Ορέστη θάταν ή ενθάραυσος, ή παρηγοριά, ή ζωή της. Θάκανε πως δεν άκουει, θά υποτάσσεται και θά εγκαταρούσε. Τί διάβολο ! Δεν θά τή σκότωναν στο έξω, ούτε θά τής έρχοσαν φαρμάκα στο γάλα της ! Δόγια θάλ γαν μόνο. Και δεν έλεγαν στα ήθελα ; Απτή μιλά. Θά περιέμενε τον 'Ορέστη της... Πόσος, αλήθεια, δεν είχαν παντρευτή από έρωτα και δεν σκούσαν με πεθερικά που δέν τής χώνεταν καθόλου ! Τι πάθαιναν ; Τρωγόνταν.

Και γαδάναν μόνο με τήν πεθερά τους ή με τήν κοινιάδα τους. Έπειτα ; Σπουδαίο πράγμα !.. Άμα είχε άπομονή, άμα δεν έλεγε κ' απτή λόγια, άμα δεν έφραζε λάδι στη φωτιά, σιγά-σιγά ή φωτιά θάδινε. Θά συνήθιζαν τή κατάσταση κ' απτή κ' εκείνοι. Κι' έπί τέλους, μπορ ε και να τήν άγαπούσαν...

Ατά συλλογίζοταν δη έκείνη τήν ημέρα ή Εδύτσια. 'Ως το βράδυ, από του Σαββίδη δεν φάνηκε κανέναν.

— Τί έχομαι ; ρώτησε ο κύριος Χρήστος, όταν γύρισε, φρεσιμένος, όπως πάντα, γιά να δειπνήσουν.
 — 'Ησυχία, που είπαι.
 — Καλύτερα ! ήσυχία θέλομε και μες.

Καμιά σχετική κούβεντα δεν έκαμαν με τον πατέρα, που κ' αυτός, φαιέντα, έπιτυλαχτικός, πρσίε τον προσεγγιή... Έταγαν μάλλον σιωπηλοί και, πού νομίζ άπ' το συνηθισμένο, μπήκαν στις κάμαρές τους να πλαγιάσουν.

Η Εδύτσια πέρασε πού ήσυχη νύχτα. Μπόρεσε να κοιμηθί πολλές ώρες και κανένα κακό όνειρο δεν άραζε τον ύπνο της. Η άπόφαση που είχε πάρει τής έδινε κάποια γαλήνη. 'Ο 'Ορέστης τήν είχε κάνει να τον άγαπήση. Κ' ή άγάπη

τμήν είχε κάνει ν' αλλάξη έξες, ν' άφήση τήν περιφρόνια κατά μέρος και νάνα έτοιμη γιά κάθε θυσία...
 Θάταμε τον 'Ορέστη — τελείωσε !

Ε'

Τ' άλλο πρωί, κατά τής δέκα — ο κύριος Χρήστος είχε θγή — παρουσιάσαντο στο 'Κορίτσι της Γατοπιάς» ο Θανάσης, ο ίππρήτης του Σαββίδη.

Ήταν ένα παιδί ίσαμ δεκατέντε χρονών, ρομφιλιοστά κοκκονόμο-γυλο και τετρατέρας, που φορούσε τώρα στολή γ κ ο ο υ μ — κοντό αμπίχονο από χακή με χρυσα κομιά, καλλια από το ίδιο ύφασμα με χρυσο σερβίη — κα' άνεργιόταν φρεσιόδαζε και φρέα ειζόνα.

Η Εδύτσια, που φύλαγε στο παράθυρο, τον είδε από μακριά. Κι' έκαιε να μη μέσα, να κρυφτή, γιά να πούν ή άλλες πως ήταν άρρωστη. Τήν πήρε όμως το μάτι του Θανάση που, τρέχοντας προς το σπίτι, τής έγγνε τόσο έκφραστικά, ώστε άμέσως έκείνη κατάλαβε πως δεν έρχοταν γιά να ρωτήσει άλλά, γιατί δεν πήγε στο γραφείο. Τού γράφε λοιπόν με τον ίδιον τρόπο να περιμένη κάτω στην πόρτα και, χωρίς να πάρουν είδησι ή άλλες — ή μητέρα της έπλενε στην κοζίνα, ή Άρσωνή μελετούσε πιάνο, ή Δανάη κοντά τής έπλεκε — κατέβηκε και πού άνοξε.

— Έλα μέσα... σιγά... τί είνε ;
 Με το χέρι στην τσέπη, σαν να κρατούσε κάτι κρυφό και πολύτιμο ο Θανάσης, πού τα κομπά ματάκια του έθαζαν απίδες, τής είπε :
 — 'Ο κ. Πετρώτης... μ' έστειλε να ρωτήσω γιατί δεν ήρθατε χτές και σήμερα...

Κι' άμέσως, χαμηλώνοντας ακόμα τή φωνή και θάβοντας το χέρι απ' τήν τσέπη του μ' ένα γράμμα, πρόσθεσε :

— Κι' ο κ' 'Ορέστης κούδισα να σας δώσω φρεσι' απή.
 Η Εδύτσια έγινε κατακόκκινη. Ντράθηκε πού θάταμε ραβασάκα έστω κ' από το χέρι ενός μικρού ίππρήτη. Το πήρε όμως μ' ένα νευρικό κίνημα κ' είπε :

— Εύχαριστώ... Νά πής, σε παρακαλώ, πως χτές ήμουν άρρωστη, γι' αυτό δεν ήθελα... Σήμερα είμαι λίγο καλύτερα, μιά έμεινα γιάτι μου πονά το κεφάλι. Άκουσε ;
 — Μάλιστα... έννοια σας...
 — Και να σου πώ... μην πής πως είδες έμένα...

Τά ματάκια του Θανάση άστράψαν.
 — Ξέρω, έκαμε κομπά. Θά πού πως είδα τή μητέρα σας και πως έσις ήσαστε στο κρεβάτι... δεν σας είδα σάς...
 — Μπαρό, έτσι να πής... Πήγαμε τώρα... Εύχαριστώ, Θανάση...

Ο μικρός φάνηκε δισταχτικός, κοκκινεκόταν και τήν κόττας» παρέρενα.
 — Έχεις να μου πής και τίποτ' άλλο ; τον ρώτησε ή Εδύτσια.
 Άνύκουστα σχεδόν, τής άποκρίθηκε :

— 'Ο κ. 'Ορέστης θά με στείλη κ' αφριο... Άν, δηλαδή, δεν έβριθε στο γραφείο...

— Καλά, έκαμε κοκκινίζοντας πιά ή Εδύτσια κατάλαβα... Θά είμαι πιά στο παράθυρο κ' άμα σέ ίδω, θά κατεβώ να σου άνοξω.

— Αφήν τήν ώρα !
 — Ναι...
 — Τώρα φεύγω... άντίο σας, περσιτικά !

Ο Θανάσης θύρισε. Σιγά-σιγά, ή Εδύτσια έκλεισε τήν εσοπύρα, άνέβηκε τή σκάλα και τράπασε στην κάμαρα της. Κομιά δεν άκουσε, δεν κατάλαβε τίποτα.

Ο 'Ορέστης τής έγραφε :

«Άγαπημένη,
 »Μαντεύω πολύ καλά γιάτι δεν ήρθες χτές και σήμερα, και γιάτι δεν ήρθες ίσως ούτε αύριο. Είπες στο σπίτι σου πως συνέθεσαν μεταξύ μας — κ' έκαμες πολύ καλά — και το πρώτο που σκέφθηκε ο πατέρας σου, ήταν να σέ άποούρη άπ' το γραφείο. Καλά κάνει κ' αυτός, δεν μπορώ να πώ, έλλίγω όμως πως πολύ γρήγορα θά σ' άφήρη να ξαναέρθεις...
 (Άκολουθεί)

Η Εδύτσια πέρασε όσηχη νύχτα